Ovace vestoje pro nejpomalejší závodnici? I taková byla olympiáda

Ovace vestoje pro nejpomalejší závodnici? I taková je olympiáda v Londýně

Běž, běž! Asi pětačtyřicetiletá Američanka uprostřed osmdesátitisícového křičícího davu povzbuzuje devatenáctiletou Sarrah Attarovou – první saúdskoarabskou ženu, které její země dovolila startovat na olympijských hrách. Dívka závodí zahalená v bílém šátku, oproti ostatním běžkyním na osmistovkové trati má i dlouhé kalhoty a rukávy. I když na nejrychlejší sportovkyni ztrácí desítky sekund, diváci nejvíce fandí právě Sarah. Tak skvělé olympijské publikum ukázalo, že na hrách nejde vždy jen o medaile.

Nezapomenutelnou atmosféru na sportovištích si pochvalovali i čeští borci. „Bylo to úžasné. Největší zážitek z her byli asi diváci, bylo to neuvěřitelné, neskutečné. Museli jsme se stoprocentně koncentrovat na ranní rozplavby, abychom postoupili dál, ale odpoledne to už byl úplně jiný závod. Tolik diváků, co tam bylo a aplaudovalo, mě úplně vyvedlo z míry," chválila fanoušky jedna z nejlepších českých plavkyň historie tuzemského vodního sportu a studentka Fakulty tělesné výchovy a sportu UK Simona Baumrtová.

Hry si užívají hlavně britští fanoušci, kteří je pojali jako národní svátek a na sportoviště se sjeli ze všech koutů země. Mnohonásobně tak převýšili na všech kláních diváky z ostatních států a vytvořili na závodech a turnajích úžasnou náladu. Když startoval britský sportovec, stadiony se otřásaly řevem. Britové však mohutně podporovali i borce jiných států a nejvíc ty, kterým se třeba právě příliš nedařilo.

Olympijský Londýn však není jenom o fenomenálních sportovcích a rozjásaných fanoušcích. Dobrý obraz her pomáhají vytvářet i tisíce dobrovolníků v růžovofialových bundách, kteří v celém olympijském areálu, po celém Londýně, doslova na každém kroku nabízejí pomoc, radí, jak se kam dostat, baví davy, jež právě uvízly někde v tlačenici, nebo ochotně fotografují fanoušky zahalené ve vlajkách.

Celé olympijské centrum vzniklo v dříve zanedbané části londýnského East Endu ve čtvrti Stratford. Organizátoři při budování sportovišť nezanedbali skutečně nic. Díky tomu, že k areálu jezdí dvě linky metra a navíc i rychlovlak, kterým cesta do centra města trvá jen pár minut, dopravně byl obsloužen skvěle a i při večerních a ranních špičkách tam fanoušci dojeli bez potíží. Olympijská vesnička vyrostla nedaleko sportovišť, takže i reprezentanti si pochvalovali, že se na stadiony dostanou během chvilky.

Stavitelé využili přirozených dispozic lokality a především ramen řeky Lea, kolem kterých vybudovali odpočinkovou zónu plnou květin a laviček. A sázeli včas. Díky množství kvetoucích louček si člověk v klidnějších zónách areálu chvílemi připadal jak někde v podhůří Krkonoš.

A nakonec se daly zvládnout i někdy obtěžující bezpečnostní kontroly. Jakmile člověk jednou pod dozorem britských vojáků prošel bezpečnostním rámem do olympijského areálu, mohl se po něm celkem svobodně pohybovat. Jen musel mít stále po ruce platnou vstupenku, kterou chtěl každou chvilku někdo někde vidět, jinak se fanoušek v areálu nedostal dál.

Čeští sportovci oceňovali i život v olympijské vesničce. Simona Baumrtová si užívala hlavně místní jídelnu, kde se nejenom dobře jedlo, ale hlavně se tam setkala i s reprezentanty dalších zemí. Stolní tenistka a absolventka FTVS UK Iveta Vacenovská si zase pochvalovala, že je ve vesničce plno parků: „Vesnice je naprosto super, nic nám tady nechybí a už jenom se tu procházet je velký zážitek! Vesnice je moc pěkně rozvržená, na každém domě poznáte, které výpravě patří. Nachystali nám tu také spoustu vyžití jako třeba halu s hrami na počítačích, kulečníky, stolními fotbálky. Probíhají tam i večerní koncerty."

Judista a student sociologie na Fakultě sociálních věd UK Jaromír Musil sice z olympiády odjížděl trochu rozladěný kvůli svému zápasu, kde jak sám říkal, udělal „několik zbytečných chyb", na druhou stranu i on byl jinak z her nadšený. „Olympijská vesnice, soužití s ostatními sportovci a vůbec celá olympijská atmosféra – všechno je parádní. Nenarazil jsem na jediného arogantního sportovce, všichni jsou to moc příjemní a milí lidé, až mě to trošku překvapilo," usmíval se.

Všichni sportovci, kteří se zúčastnili slavnostního zahájení her, se do jednoho shodují, že to byl nezapomenutelný životní zážitek, kvůli kterému stojí za to podstupovat dřinu, jež se za vrcholovými sportovními výkony skrývá. „Strašně mě nadchlo zahájení! Už jenom cesta ke stadionu stála za to, čekalo nás tam velké množství fanoušků, což byl neuvěřitelný pocit! Pro mě to byla určitě velká motivace a hned po zahájení jsem věděla, že můj další cíl bude účastnit se Ria," vyhlíží Iveta Vacenovská příští letní olympijské hry, které se za čtyři roky přestěhují na jihoamerický kontinent do brazilského Rio de Janeira.

Oficiální píseň pro olympiádu s názvem Survival složila slavná britská kapela Muse.

Přečtěte si další články o olympijských hrách v Londýně, které pro vás připravila redakce i-Fora.